

NOTA

Tots els que vulgan rebre's Setmanari de L'IGNORANCIA p' es corrèu pòden escriure directament a sa Direcció, enviant per adelantat un trimestre.

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE TOTS ELS MALLORQUINS IGNORANTS

PUNTS DE VENTA
Y SUSCRIPCIÓ.

Can Gelabert,
Pas d'en Quint,
núm. 19.
Can Rotger,
Cadena de Cort
núm. 11.
Can Pèp Tous
Plassa de Cort,
núm. 14.
Can Planells,
Sindicat, 59.

A Palma, cada número..... 0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre..... 0'65 »
Un any..... 2'60 »
Números atrassats..... 0'10 »

SONARÀ CADA DISSAPTE TANT SI TÉ VENT COM NO

DIRECCIÓ Y REDACCIÓ: MOLINERS, 12.

Fóra Palma. Dins Mallorca. { 3 mesos..... 0'65
1 any..... 3'25
Dins España... { 3 mesos..... 1'00
1 any..... 3'50

NOTA INTERESSANT.—Tots els pagos son per adelantat, per evità plets y questions.

LA FÍ DEL MON.

—¡Señó, señó! (cridá sa criada tota tremolant, mentres tocava amb fúria a sa pòrta des méu cuarto.)

—¡Qu' hey ha de nõu?

—Qu' avuy no surt es sòl.

—¡Vaja una noticia! Deu está enni-gulat; (li vaitx respòndre mentres me girava de s' altre costat.)

—¡Ca! no señó; es que no surt porque ha quedat dedins. Vòl dí que no se fa de dia.

—¡Caracoles! (vaitx esclamá botant des llit.) Tú has perdut es señó.

Y dit y fet me plant al mitx des carré.

S' espectacle era farest. Havían tocat les nõu des matí y feya tanta fosca còm a mitja nit. Algunes estrelles se veyau en el Cèl, amb una claró tan pàlida que apar que volguessen fé els elèms despedint els últims resplandors. La gent anava tota atribulada mirant de cap a Llevant, però, ¡cosa estraña! còm més anava, lluný de venire apareixe sa claró de l' auba, semblava per moments aumentarsè sa fosca.

—¡Qu' es axò, Deu meu? (vaitx esclamá totduna.)

—¡Qu' es axò? (repetía tothom entre ses exclamacions y lamentos de la gent que corria tota espantada d' una part a s' altre.)

—Ja s' ha acabat el mon; (deya un.)

—Es un eclipse; (deya un altre.)

—¡Què eclipse ni formatge! ¡No heu sentit sa trompeta del Judici? (deya un señó molt nirviós.)

—No es sa trompa del Judici, qu' es sa d' En Möll, porque s' Ajuntament fa un pregó; (cridá una vey a que duya afer-rats sèt ó vuy infantons.)

—¡Ah! ydò anèm a sentí lo que diu es pregó; (digué tothom correguent cap a sa plassa, qu' estava tota iluminada, còm en dia de festa, amb farolets de papé y rests.)

Entre sa confusió y es rum, rum, de la gent, poguerem sentí es pregó que deya:

«Lo ecelentíssim señó—ministre—en telegrama—qu' acab de rebre—me diu:

Estant ficada—s' hora de les cinch—des matí—còm a hora oficial—per sa sortida des sòl—en tot el territori—de sa península—é illas Ballears—dins aquest mes—y essent axí—que ja han tocat les vuyt—sens qu' aquest astre—haja sortit,—pòs es fet—en coneixement—de V. E.—a fi de que—amb sa major prudència—lo comunic—à n' es públich—procurant—que no s' alteri s' ordre—y fentli present—qu' es Govern—de S. M.—ha près—ses mesures necessaries—perquè....

Aquí ja no vaitx podè sentí més lo que deya es pregó, perqu' els siulos, crits y mansbelletes, vivas y mueras, aufegaren sa veu des pregó.

—¡Vaja unes noticias que mos dona el señor Ministro, (digué un vey.)

—Però, ja heu sentiú; qu' es Govern va a prendre mesures, (li contestá un altre.)

—¡Y quines mesures? (respongué una dòna.) ¡Per què sou? En no essè que vulgan posá un barret a n' es sòl per si té pò de costiparsè!

Un nõu fenómeno vengué a posá fi a n' aqueixes disputes y a aumentá en gran manera sa confusió y espant. En el Cèl se vé apareixe molt imponent y estender-sè amb breus instants de llevant a ponent, una gran faixa vermeya en la qual se podían lletgí clarament aquestes bíbliques paraules escrites amb tinta molt negra:

S' ACOSTA LA FÍ DEL MON.

Desde aquest moment s' aspecte de tothom va mudá per complet. A ses riayes y bromes se succehiren els plòrs y ses oracions.

Qui cercava els fíys, qui els pares; uns els séus germans, altres sos espòs....

En quant a mí, còm era natural, lo primé que me vengué a n' es cap, fonch anarmèn a l' iglesia per arreglá contes y prendre un bòn passapòrt; però ja vaitx fé tart.

Sa multitud de penitents que ja ha-

vían acodit, omplían totes ses plasses y part d' els carrés veynats.

Coneguent que me sería impossible podè cumplí aquell acte de bòn cristia, me vaitx dirigí a ca—mèua. Encara no havia entrat quant sent que tòcan a sa pòrta. Vaitx a obrí, y tot rebent se me tira demunt un d' els més grans inimichs méus. Podeu contá quin no sería es méu susto, y quina sorpresa no me causaría el veurèl plorá aferrat p' es méu còll, sense poderme parlá paraula. Vejent que no duya mala ombra y recordant es lle-tretero del Cèl li vaitx dí:

—Don Jaume: ¡qu' es axò? ¡que té res de nõu?

—Sí, señó; vench a demanarli perdó per tots els mals que li he ocasionals.

Aquestes paraules me tayaren en redó, y sòls algunes llágrimas que m' escaparen, donaren lloch a que pogués dí entre mí mateix: «¡Oh, mòrt, quanta influència tens dins sa societat! ¡què gran es el téu podè!»

Encara no havia sortit d' aquest espant y reflexions, quant torn sentí tocá a sa pòrta.

Era Don Juan Aferra, s' hòmo més avaro del mon y de qui jò era víctima desde molt de temps. Dins una taleca me duya ses séues rapiñes, suplicantmè qu' els admetés y qu' en disfrutás per molts d' anys.

—Axò es lo que vostè y jò voldríam; podè viure molts d' anys. Vostè si que n' ha pogut disfrutá bé, porque ja 's vey y la mòrt per vostè no es cap còsa nõva.

—¡Que vòl que li diga! may havia pensat amb semblant còsa.

¡Oh, mòrt! anava jò a repetí, quant sa criada me tapá sa boca anunciantme un' altre visita.

Era un veynat, s' homo més cabessut del mon, que feya poch dies m' havia mogut un plet y entaulat tres demandes porque sa méua criada havia espolsat sa granera a una paret des terrat.

—Vench a manifestarli, (me va dí totduna) que s' atlòta d' aquí en devant y sempre que vulga, ja pòt espolsá sense cap classe de perill, sa....

«A vostè si que l' espolsaria de bõna

manera,» li volia respondre jò, cansat de tantes impertinències; però sa memòria des lletrero me tornà contení, admirantmè entre mí mateix de lo eficás que es s' idèa de la mòrt per posá pau entre els hòmos.

—Señó: vat' aquí es moliné; (digué sa criada.)

—Que pas.

—No pot perque vé carregat de farina. Diu qu' es sa que li ha quedada aferada a sa pedra, es dos mesos que fa que mos mòl.

—Ydò, fiyeta, *bien nos ha molido*, diria un forasté.

—Aquí també hey ha es sastre que vòl parlá amb vostè.

—¿Que dú tayadures?

—¿Ca! no señó; vé amb so pañero per corretgí els contes que tots dos han presentat d' ensá que 'l vesten a vostè.

—Deuen volé dí d' ensá que me despuyan.

¡Oh... idèa de la mòrt!...

—Señó, fassa vía, perque també s'espera es botigué des cantó, per donarlí una farina en lloch d' arena que diu que per equivocació li va doná dilluns passat.

—¡Pues no fa males equivocacions aquest señó botigué!

—Es perque diu que de farina a arena no hey van més que dues lletres, y...

—¡Ah, bárbaro!... vuy dí, senzill.

¡Oh, mòrt... mòrt, y que pòts de molt!

—També vòl entrá Don Ramon es potecari, qu' ahí li va equivocá sa medicina.

—¡Jesús, María y Jusèp!... ¿que me dius? ¿es potecari s' equivocá? ¡ay! ¡me degué dona un veneno!

—No, señó; perque diu qu' els venenos sou molt cars y qu' amb axò may s' equivocca. Però, veu, señó, jò voldria qu' atropellás aquests assumtos perque jò també tench d' arretglá contes amb vostè.

—¡Tu quoque Brutus!

—Sí, señó; me diga *coca* y me diga *bruta* y tot lo que vulga. Ha estat un mal pensament qu' he tengut els dematins que som anada a plassa.

—Però, fiyeta, si j' ha deu añs qu' hey vas! Puis no será petit aquest número de mals pensaments.

—Perdon, señoret, no tenga pò; jò 'ls hi tornaré tots.

—¿A ne què? ¿els mals pensaments?

—No, señó, els cèntims de ses sises.

—¡Alabat sia Deu! (vaitx esclamá ensansat de tants d' embuys.) Qu' hey fa de falta al mitx del mon de tant en quant un Jodici final!... Però, què som de beneyt, discurrent amb aquestes tonteries; sabent que tots mos hem de morí y ben aviat, ¿còm es que no pensám sempre des mateix mòdo? ¡Oh, hòmos tontos y cegos! ¡Quant enganats vos duan els negòcis temporals, puis no vos deixau coneixe qu' a cada instant vos estau morint y que res hey ha més cèrt que s' havè de sortí d' aquest mon y deixarló tot per aná....!

¿Però, que guañy jò ara discurrent, si també tench contes qu' arretglá? M' en vaitx a sa primera Iglesia que trobaré ubèrta y m' hi aficaré axí còm milló puga.

(Acabarà.)

J. F.

LA FELICITAT VÈRA.

Enrevoltat de riqueses,
y d' un sens nombre d' amichs,
vivía un hòmo a una vila
amb s' espèsa y los séus fills.

Tenia tèrres molt bones,
casats hermosos y richs,
plens de randes, plens de jòyes,
plens de mòbles los més fins.

Cases de camp no 'n faltavan
per aná a recrearshí
y allá amb dolsa compaña
passarlí lo bell estiu.

Bòns sementers hey tenía
d' ametlerets ben reblits
y d' arbres de bona fruyta
per la vorera y p' el mitx.

Pensava trobá alegrí
contemplant los séus jardins,
quant devés el Maitx estavan
verts, frondosos y florits.

Al temps de sa primavera
hey anava molts de pichs
y allá ramellets hermosos
s' entretenia en cullir.

Feya brollar cent jòchs d' aygò
dins gloriètas y camins,
entre mil plantes hermoses
qu' allá n' hi havia un sens fí.

Mes amb tanta de bellesa
no se trobava felís;
sa séua ánima sentia
qualque còsa mancarlí.

Se posá a discor e un día,
molt concirós y molt trist,
quant veyá els ramells hermosos
que prest tornavan mostibis:

¿Per què lo bò de la tèrra
ha fet Deu que tenga fí
essent Ell l' Omnipotència
y un Creador intinit?

Tots los sers d' aquesta vida
veix qu' es mostian axí,
y brillan no més qu' un día
y l' ondemá ja han finit.

Uns mòren per la calrada
del Sòl que seca sos brins,
uns altres de fòrta sava
los arranca el trebolí.

Axò deya y determina
no parar de corre fins
havè trobat dins la Tèrra
lo desitjat Paradís.

Abandona ses floretes
pren l' hábit de pelegrí,
per cercar lo que volia
per trobar s' esser felís.

Permis demana a sa espòsa,
deixa sos bens a sos fills,
y arretglant sos interessos
s' apareya per partir.

Amb un petit equipatge,
de sos parents despedit,
deixa ses ciutats hermoses
y emprèn son duptós camí.

Veya tèrres y més tèrres
plenes d' arbres gigantins,
que los séus bens y riqueses
més li feyan avorri.

Tresca qui tresca muntañes
s' en va, alegre lo esperit,
veu un remolí de cases
que li arrancan dols suspir.

Y agllassat per la fatiga
resòl dormirhí dedins;
arriba quant ja no hey veyá,
arriba qu' era de nit.

Anava cercant posada
dins aquell poblet humill
quant tròba un veyet alegre
que ja tenia es cap grís.

Quant el veu qu' espès alena,
y tan pòbrement vestit,
plena de suhó sa cara,
amb veu piadosa li diu:

—¿Que cercau dins aquest pòble?
¿que cercau bòn pelegrí?

—¿Me voleu deixá romandre
per aquesta santanit?

—Germanet. Amb molt d' agrado.
Vaitxmèn a fervós el llit
després posaré sa taula
y vos sopareu amb mí.

Aquell bòn hòmo totduna
va fé lo qu' havia dit
amb voluntat tan alegre,
amb còr tan nòble y senzill,
amb lleugeresa tan suma
y amb tracto tan franch y llís,
que 'l pelegrí se va creure
havè lograt son desíux.

Quant ja sopava el bòn hòmo
li demana molt humill
que li contás, si volia,
lo qu' havia succehit:
qu' a corre el mon l' obligava
amb l' habit d' els pelegrins
deixant la séua caseta,
y la espòsa y los séus fiys.

El rich li esplicá amb dulsura
la séua vida de rich,
y li descubrí la causa
d' havè fet tan llarchs camins.

—Jò, visquant dins la pobresa,
(aquell veyet li va dí.)
tench la ditxa de sa feyna;
mes, content del tot no estich.

Jò voldria una alegrí
qu' omplís del tot s' esperit,
y també amb vos vuy trobarla
fent vida de pelegrí —

Tots dos d' aquesta manera
se feren prest ben amichs
y aquell vespre resolgueren
cercar la Tèrra felís.

L' ondemá quant s' axecaren,
l' ondemá ben dematí,
arretglan lo séu viatge
y tots dos ja son partits.

Tresca qui tresca planures
s' en van els hòns pelegrins,
quant a la fi descubriren
una hermita ó monastir.

Cap allá tots dos fan vía
per un escabrós camí,
atravessant les garrigues
plenes de mates y pins.

Abans d' arribar, d' enfòra
sentiren el sò molt viu
d' una campana sonora
qu' animava aquells confins.

Un hermitá la tocava
amb tela de sach vestit.

y quant sent tocà à sa pòrta
totduna acudí à obrí
—¿Que voleu d' aquesta hermita?
que cercau bons pelegrins?
—Cercam el plei y la ditxa,
lo terrenal Paradís
—La ditxa més vèra y cèrta
es l' amor de Deu senti,
y los plers de més durada
son no tenu cap desita
—Jò vuy riquesa que duri.
—Jò vuy feyna de profit
—Feyna p' el Cèl es la bona.
qui no té pecats es rich.
Dins aquesta pòbre hermita
hey ha lo que no tenu
Entrau, trobareu la ditxa,
entrau, entrau per endins
Qui vòl trobar dins la Terra
de la Ditxa el ver camí
que deix les còses mundanes
y als à Deu son esperit.

A. T.

FIRES Y FESTES.

Aquest assuntó torna à está demunt es tapete de sa taula municipal.

Deu fassa que no hey dugan gens d' oli ni farina perque no torn sortí qualque buñól gròs.

Si vòlen fé Fires y Festes à Mallorca que no vagen à copí lo que fan els andalusos, ó els gallegos, ó els catalans, que ses còpies sòlen scrí dolentes y no agradan. Que copien més aviat lo que fan els nòstros pagesos qu' es fruyta del país.

Perque tot vaja bé s' es mesté foji de còses rares y cercá ses conveniències de tots els venedós y manestrals; síau pagesos, sían ciutadans, sían mallorquins, sían forastés.

Còsa rara seria ara, que tothom fuitx del sòl, ferlès à s' Esplanada de Santa Catalina ahont hey cau à plom, perque ses Fires son còsa més pròpi del día que de sa nit.

Còsa rara seria pensá en teatros y no pensó en mercats perque ses Fires consisteixen més en comprá y vendre que en devertirsè.

Si hey ha d' havè Festes han d' essè còm à consequència de ses Fires; perque ningú gasta res per lo superfluix que no haja gastat abans per lo necessari.

Voleu fé Festes, feys Fires; que tota vegada qu' hey haja Fires, ses Festes per sí mateixes s' establiran.

Voleu fé Fires, contau amb sos pagesos, que 'n son mestres, y que tenen per vendre sa primera matèria de tot comèrs. Y contau també després amb sos industrials ciutadans.

Aquests ja son aquí y ja tenen Fira ubèrta à ses botigues, però els pagesos han de vení; y no vendrán, per primera vegada, sense enviarlós à demaná ó anarlós à cercá.

Destinau y posau à disposició de cada

vila una plassa de Ciutat, y qu' una comissió de la vila la distribueixca en trasts y l' adorn y hey tenga tot quant puga crida s' atenció del públich, y la gent trescará d' una plassa à s' altre.

Qui voldra compra garbayons ó muntona y veure Sant Juan Pelós ó ses ali-gues de Pollènsa acudirá à sa plassa destinada à n' aquesta vila. Qui voldrá compra taronges y veure ses valentes dònes de Can Tamañy acudirá à sa destinada p' els sollerichs que podria essè sa del Banch de s' Oli Qui vulga veure els cavallets de Felanitx y es garbo de ses felanitxeres y comprá jarretes hermoses anirà à cercá s' altre plassa ahont estigan reunits els seus variats gèneros *et sic de caeteris*.

Sa plassa destinada à n' els ciutadans hauria d' essè el Mercat (naturalment) però continuantlo per un cayre cap à la Rambla, Pòrta de Jesus y fòsso exterior; y pe s' altre cap, p' es Born fins es cap des Moll, si impòrta.

Procurau cercá pensaments pràctichs més que teòrichs y donau lloch à que ses Fires y Festes no estigan localisades à un sòl punt sino que sían per tota Palma.

Procurarèm tornarnosnè ocupá de aquest assuntó.

PEP D' AUBEÑA.

XEREMIADES.

SES PROCESSIONS DEL CORPUS.

Gracies à Deu qu' enguañy no es sòlament sa parròquia de Sant Miquèl sa qui fá processó del Còrpus. Sa de Sant Jaume ha resòlt també fernè y demá li tóca es séu torn, y en bòn Diuenge, dia qu' à causa de sa santificació que l' acompanya còm qu' heu ám més qu' un altre día. Esperám que l' any qui vé ja no será Sant Jaume totsòl el qui farà de companero al Sant Arcàngel sinó que Sant Nicolau també li farà costat y que Santa Eulalia y Santa Creu no se farán pregar molt per concorre à celebrá de una manera pública y digne una de ses selmares més solemnes de l' any.

Deu mos ho deix veure.

* *

Sa processó del Còrpus de La Sèu, enguañy va aná de lo milló. Va essè lluhida, llarga y ben arretglada.

El temps era hermosíssim y els carrés plens de gent que s' havia posat tota sa casa demunt. Pagesa varem veure que mostrava més d' un kilo d' or en cadenes ó cordoncillos, guyetes, brasáls, rosaris, etc. Ses señores ciutadanes anavan à qui més punt podia dú. Molts de vestits nòus y molts de pagesos per hontsevuya y molt d' ordre també; lo qu' es séu darley. Axí mateix hey va havè punts esca-

pats; y sinó, figurauvos quin mal efecte no mos havia de fé el veure passá p' es carré mateix ocupat p' el concurs de sa processó y atravessant per entre ses Creus de les parròquies y p' el mitx d' els seus confreres y capellans un homo en còs de camia tot brut y subat, carregat amb una gran bomba d' aygo gelada, que duya à una casa particulá de sa carrera de sa processó, y poch després veuren passá un altre amb un' altre bomba per un' altre casa veynada de sa primera. Y còm que fossen ells primés qu' els qui duyan ciri, perque diguent «Amb llecència, amb llecència» al temps que degotavan such de neu, sa processó mateixa los havia de fer llòch, y els concurrents també per pò de taques.

En es cantó d' es carreró hey havia un Municipal per aturá sa gent, que no passás al temps de la processó; y segurament quant va veure *bombes* sa boca li fé aygo y no pogué parlá per aturar aquelles dues camies de llista brutes y bañades, regalimant bròu de suro y pèga per demunt ses señoretés que seyan en la carrera.

* *

Dijòus, quant anava à passá sa processó per un punt des carré del Sagell, segons contan s' esfondrà una peana de balcó. Perillava haverhí desgracies, però per un miracle no agafá ningú d' abaix ni caygué es qui hey estava demunt.

S' Ajuntament hauria de vigilá milló aquesta part de ses òbres particulás y en veure casa veyá ferla tomá y al manco donaría feyna à la manestràlia y fóra contemplacions à ningú.

* *

Don Jordi Veñy y Maymó, mos ha obsequiat amb un curiós folleto, per ell elegantment escrit, que dá per títol *Una gloria para Felanitx*, en el qual se demòstra que Don Bartomeu Caldentey, fuy d' aquella vila, fonch el qui estrená à Mallorca s' invenció de s' Imprenta, imprimint à Miramar baix de la séua direcció ses òbres de Juan de Gerson el 20 de Juñy de 1485.

Per celebrar dignament tan solemne centenari mos invita à prendre part literariament en la redacció del número del *Felanigense* qu' ha de commemorá tan gloriós centenari.

Li donám les gracies per tot y li prometèm sa nòstra modesta cooperació.

* *

Reberem una invitació del señor Alcalde de Palma Don Martí Pou per assistí à una reunió que celebrá s' Ajuntament dimecres passat per tractá de *Fires y Festes*. Fassa el Bòn-Jesuset que aquest assuntó vaja per milló camí que s' altre vegada. No hey poguerem assistí però estant agrahit à la seua invitació li donám les gracies de la séua atenció envers de nòstros.

PRONOSTICH PER LA SETMANA QUI VÉ.

Diumenge 7 de Juny.

SANT PERE Y COMPAÑS MARTIRS.

Festivitat del Còrpus en Sant Jaume. Processó.

Efemerides.—1750. Se fé la processó d'els catius rescatats. Sortí de La Seu y devant Sant Francisco de Paula rebé los catius y després s'en aná à la Seu passant per Cort. Digueren l'ofici y el digué Don Jordi Serra y de Diaca Don Lloréns Despuig Canonges y predicá el P. L. Fr. Pons Roselló Pvre. Comenadó del Convent de la Mercè.

—1752. El Sr. Bisbe feu doná possessòri à D. Nicolau Villalonga y Truyols del Canonicat que li pretengué dar y à dita hora comparegué lo dit D. Nicolau à La Seu ab l'Escrivá major de la Curia y altres ministres y trobaren la Aula Capitular tancada y lo arxiu y la Sacristia majó. Hoc no obstante passá dit escrivá à donarli possessòri, valega per lo que valega.

—1753. Fé fret com si fos el Dezemebre.

Temps.—Calorós.

Signes.—Es sòl en Géminis; sa lluna en Aries. Conjunció de Venus y Saturno.—Els nins nats avuy serán bons per comedians; y ses nines dónes de ca-séua.

Dilluns 8.

SANT VÍCTORINO Y SANT SALUSTIANO.

Festivitat del Còrpus en Sant Miquel. Processó.

Efemerides.—1750. Festa del Còrpus. Sa Confraria de Sant Pere y Sant Bernat convidá tots els catius à la Processó y à tots doná ciri, y anaren à la processó interpolats amb los frares Mercedaris.

—Dit dia à expenses de D. Nicolau Olesa se doná un espléndit banquet à tots los catius, y los cavallés mallorquins y alguns estrangers los sobreviren en taula y després dinaren juntament amb la Comunitat de la Mercè.

—1752. El M. Il·tre. Capítol ha acodit à la Real Audiència contra les tropelies del señor Bisbe, implorant la protecció Real.

—1758. Agafaren un gròs contrabando de tabach y indianes.

—1774. Llevaren d'els Cònvents, d'ordre del Consell les apotecaries, manant qu'els frares no pugan vendre ni donar medicina alguna.

Temps.—Pesat.

Signes.—Es sòl en Géminis; sa lluna en Aries.

—Els nins qu' avuy naixquen serán variables; y ses nines pereroses.

Dimars 9

SANTS PRIMO Y FELICIANO MARTIRS.

Festivitat del Còrpus en Sant Nicolau.

Efemerides.—1755. Girant de la lluna y aygo tot lo dia y un còp feya fret s'altre calor.

Temps.—Millora.

Signes.—Es sòl en Géminis; sa lluna en Aries.

—Els nins nats avuy serán hòmos de bé; y ses nines beates.

Dimecres 10.

SANTA MARGALIDA, REYNA D' ESCOCIA.

Còrpus de les Hermanites d' els pòbres.

Efemerides.—1749. Ha fet moltíssim fret y molts s' han tornat posá d' hivèrn.

Temps.—Refresca.

Signes.—Es sòl en Géminis; sa lluna en Tauro.

—Els nins que neixerán avuy serán bons per engiñés; y ses nines molt saneres.

Dijous 11.

SANT BERNABÉ, APOSTOL.

Octava del Còrpus. Processó de la Moixeta.

Efemerides.—1749. Ha feta una nevada en la Montaña.

—1750. Trobaren al cantó de casa del señor Ardiaca, cantó de sa part de la Còsta de La Seu, à la Porta de La Sala, y en molts altres punts asseñalats, varios pasquins aficats dient mil dictèris y opròbis al Beato Ramon Llull, tractantlo de Eretge y dihent que el Dimoni era més sant que el Beato y dihent axí mateix mil opròbis del Il·tre. Sr. D. Juan Ferrer, Pre., canonge y Comisari general, sede vacante.

—1754. Morí D.ª Juana Cotoner V.^a de Don Juan Despuig, còmpte de Montenegro, mare del nòstre Bisbe D. Lloréns Despuig y Cotoner.

—1757. Aygo grosíssima tot lo dia. Els torrents corrian.

Temps.—Bò.

Signes.—Es sòl en Géminis; sa lluna en Tauro. Conjunció de Mercuri y sa Lluna.—Els nins nats avuy serán mòros de pau; y ses nines molt modestes.

Divendres 12.

EL SANTÍSSIM COR DE JESUS Y S. ONOFRE.

Coranthòres.—Comènsan à Sant Francesch dedicades à Sant Antoni de Padua.

Novenes.—Comènsa sa de Sant Lluís.

Efemerides.—1750. S'embarcaren els catius forastés.

—1750. Se publicá en La Seu un monitori quantre els pasquins, y la Ciutat va tenir junta fins à les 3 de la tarde. També la tengueren los protectors de la Causa Pia y resolgueren acudir à la R. Audiència. El pasquí deya lo siguent:

No sabeu que hey ha de nou s'ha innovat un cavallé que se diu Don Juan Ferré que es causa d'aquest renou.

De vuytenes es Mosson y Cavallé ja s'es fet perquè es ell el qui du es plet del qui es diu Mosson Ramon.

Miracle pens será estat que En Ramonet li va fé de Mosson à Cavallé com som que s'ha baraiat.

May m' hauria jò pensat que fos hòmo baladré y que es fos anomenat el señó Don Juan Ferré.

Per últim vaitx acabant y consumiré la metxa es veritat que es eretja y el Dimoni el vol fer sant.

Aquestes cinch cuartilles son les que aticaren p' els cantons de la ciutat de Mallorca els malévolos y suspensos *in fide*. Deu fassa que se sápia qui es y se li don el castich que se té merescut.

—1752. S'es encés un meteoro à sa part del ponent de forma d'una bolla molt gròssa à les 11 de sa nit y ha durat còsa de sis minuts y donava tanta claretat com si fos dia clar.

—1753. Morí Don Jusèp Gras Pvre. hòme molt benemerit, gran predicadó. Feu dues Coremes en La Seu ahont feu molt de fruyt y en les prédiques de doctrina cristiana que feya en La Seu era molt escoltat de gent dòcta.

—1756. Per devant Capdepera han passat 50 vaxells qu' anavan à Menorca.

Temps.—● Lluna nòva à les 10^h 35 de la nit.

Signes.—Es sòl en Géminis; y sa lluna també.

—Els nins qu' avuy neixerán viurán molt; y ses nines vives y agudes.

Dissapte 13.

SANT ANTONI DE PADUA, CONFESSÓ.

Coranthòres.—Segueixen à Sant Francesch.

Efemerides.—1756. Va essé la festa de la Trinitat y de S. Antoni de Padua. El corrèu de Barcelona à vista de Cataluña va essé envestit per dues galiòtes de mòros que l' volían atracar. El corrèu d'investí à una, la més gròssa y de l' envestida li va fé volar part de la proa y el arbre triquet y comensá à tirarlos flascos de fòch y la gent del corrèu saltá dins la galiòta gròssa y à botaventades y anflenxades de 180 mòros qu' hey havia en remangueren 18 de vius. De estos n' hi ha 5 sans y bons y 13 de ferits. De los cristians no n' hi ha més que 5 de ferits però ningun de cuydado gracias à Deu. S'altre galiòta s'escapá; se judica que també té molta gent mòrta.

—1758. Es arribat el corrèu y no obstant d' haverhi tants de mòros qui l' agordavan per pillarlo es arribat sá y salvo. Ha duyta la mòrt del Papa Benedicto catorze anomenat el Grande.

Temps.—Variable.

Signes.—Es sòl en Géminis; sa lluna en Càncer.

Conjunció de Saturno, Venus y sa Lluna.

—Els nins qu' avuy neixerán tendrán molta forsa; y ses nines bones per señores.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Es bé sòna y es mal còta.

SEMBLANSES.—1. En que tenen telons.

2. En que té arañes.

3. En que té menjadores.

4. En que té còr.

XARADA.....—La Seu.

PREGUNTA.....—Una càcia.

CAVILACIÓ.....—Ferragut.

FUGA.....—Mestre Bartomeu Borrás.

ENDEVINAYA.....—Una capa.

GEROGLIFICH

× + KEFI × : empr ERI × e
ECSEMÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un ase à un refresch?

2. ¿Y un ase à un vestit?

3. ¿Y un ase à un mal operista?

4. ¿Y un ase à una atlòta del día?

PREGUNTA.

¿Que es lo que vé devant es principio?

CAVILACIÓ.

TRAPES

Compondrè amb aquestes lletres un llinatge

FUGA DE VOCALS.

n .., d.s ..s, tr.s ..s, q .tr. ..s,

s.n b.ns p.r c.r. .g...ts n.s

ENDEVINAYA.

Còm més bufarás

més m' encendrás.

(Ses solucions dissapte qui vé si som oius.

6 JUNY DE 1885

Estampa de sa Viuda y Nys d' En P. J. Gelabert.